

(א) זרכות ז: שזת לז;
(ב) [שזת לז:], ג) [וע' היטב
תוס' ז"מ נז. ד"ה מכלל
ותוס' חולין קט. ד"ה נראין],
(ד) עיין רש"א ומהר"מ,

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ומה אילו וכו'
ומאמאטה טהורה דכיון
שפסק פסק והכא בלא
דקא:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בין השמשות
דר"י וכו' ושיעורו חצי מיל.
וכן נקט רש"י ברכות דף ז
ע"ז ד"ה והלא כהנים. וקשה
לי הא בשבת אימא דלר"י
בה"ש תרי תלתי או ג' רביע
מיל וז"ע:

תוס' הרא"ש

אָבֶל בֶּרֶךְ ה' וְהוֹדָה לֵאלֹהִים
וְהָיָה לְחֵישׁ
וְיָדָעְתָּ דִּלְמָה בֶּרֶךְ ה'
וְיָדָעְתָּ לֵאלֹהִים בֶּרֶךְ ה'
וְהָיָה לְחֵישׁ בְּשִׁמְשׁוֹת ד'
יְהוֹדָה יִסְבֵּא הוּא. וְיִלְ'
[בְּרָכָה] יְהוֹדָה ב' (מִגְדָּל)
[אָבֶל] מוֹדֵה מוֹדֵמֹת יוֹד'
שְׁבָדָה בֶּרֶךְ יוֹסִי: וְיָמָ'
יִשְׁרָאֵל נָדָה לֵאלֹהִים הַפְרִישֵׁה
בְּחֻלָּהוֹן מִן מִכְנֹחַ וְלִמְעַלֵּה
וְלֵאלֹהִים בְּחֻלָּה שְׁבָדָה.
וְיִמְחֵה אֶל הַפְּרִיץ חֻלָּהוֹר'
וְיִסְיֵי אֹמֶר דִּהֵּא בְּחֻלָּה
שְׁחֹרֵה וְיִלְ' חֵישׁ חֵישִׁי
שְׁבָדָה בֶּרֶךְ יָאֵשׁוּן אֶל
וְיִמְחֵה שְׁחֹרֵה (וְיִדָּה)
[וְיָמָה] שְׁחֹרֵה
[וְיָמָה] בְּרָלָה בְּדֵקָה אֶל'
[וְיָמָה] חֵישִׁי שְׁבָדָה שְׁחֹרֵה
שֶׁל שְׁבִיבִי מִכְנֹחַ
(שְׁחֹרֵה):

מכלל דר' יהודה בן אגרא
סבר בדקא דר' ואל
(בדקא) דר' ויס לא חיישי
השטות הוה צמי למפרא
השטות דר' ויס אקמ.
ותימא אימא מכלל דר'
יהודה בן אגרא סבר בדקא
דר' ויס גיריא אינה
חוששת וביריתא דלעיל
דקאמר ב' יהודה בן אגרא
חוששת בדקא דר' יהודה
ולא חיישי דר' ויס ורבינא סבר
ותירי דהא' לעיל משני הכי
משום ומתירין לו לא הוה
משני מד' דלעולם אלא
דפלגא תנא דבריתא דלעיל
ב' יהודה ורבינא דהא סבר
אין חושש המטות דר' ויס
שיך דר' יהודה
מילין צריכה לבדוק
בכשנים ולר' יהודה בן
אגרא רבינא חוששת
דר' יהודה ור' תחילין
השטות דר' ויס אלא מאי
אקמ לעיל דאמר רבי ר' יוחנן
בן אגרא לחכמים
הדינין ר' יהודה שלא
חושש בתרייתו ור' בדקא
דר' יהודה ור' לאר' ויס
בן גאון רבינא לחכמים
אבל אליבא דר' ויס נטאן
דאמר ולפי אנא דבריתא
דהאק אר' לר' ויס בן גאון
דר' ויס אליבא דר' דאק ויס
סדיל לר' בתשטא דר' ויס
מישך שיך דר' יהודה
לויא חכמים למדרי' [מאן
לויא חכמים] עמבא וקדישא
למפרת. מרש' עמבא
לשמות. ותימא כיון אגרא
מטמאה לטהרות כיש
קדישא וליק' תנא קדישא
לגלויה דעמבא היינו
לטהרות חרין עשנש' על
טהרת תרומא או על טהרת
הקדש. א"נ אלא קדישא
ורבואת ר' יהודה אלא קדישא
קדישא אינה מטמאה.

א"ר נראין דו'. כולה מפרש לה: **הא במאי עסקין.** פלוגתא דהרבנן ורבי יהודה בן אגרא: **כשדקה עלמה.** כל שני זין השמשות: **וולא דקה חלוקה.** בשני ימים אלף בג' ומנאה ב' גריסין ולפי שלא דקה חלוקה עד הנה לא ידעה מאימת הן בזין לפיכך יש לחוש

שמה בשני בין השמשות רחמה א'
אחת ביום ראשון ואחת בין השמשות
של מחר דהוו להו ג' ראיות: בין
השמשות דרבי יהודה. צנמה
מדליקין הכסף העליון ולא הכסף
התחתון * ושיעורו חצי מיל ולר' יוסי
הכחמון עין וסוף הכסף הוא זה נכנס
וזה יוצא: אכל דבקה בין השמשות
דרבי יהודה. הלכך לא ראתה אחת
מהן בין השמשות שבעלה לחומר ב'
ימים: ספקא הוא. דחיישין שמה
לאחר סילוק ידיה בבין השמשות דרבי
יוסי חזאי והוא עולה לשני ימים והוו
להו שלשה ימים רפוסין ולרבנן לילה
הוא ואפילו חזאי לא הוו להו שלשה
ראיות: אימולי ידע צנניה. דחזתו
מקום: כל בין השמשות. דרבי
יהודה: יפה חסם אומרים. לרבנן
דלא חייש' כיון דכל בין השמשות דר'
יהודה לא חזאי: אימור עם סילוק
ידיה ראסה. דהא בין השמשות
דרבי יהודה ארוך הוא: גראין דרבי
רבי יהודה. דחייש' בשלל דבקה.
ומקאמר רבי צהא ס"ל כוונת יהודה
אכל כשדבקה לא ס"ל כוונתיה מכלל
דרבי יהודה בן אגרא אפילו דבקה
נמי חייש ומאי לא דבקה אי נימא
ה"ק רבי רואה אני את דברי ר'
יהודה בשלל דבקה דברבי יוסי ואע"ג
דבדקה דר' יהודה דאיכא לספוקי
בצבין השמשות דרבי יוסי אבל איני
רואה את דבריו כשדבקה בשניהם:
מכלל דרבי יהודה אפילו דבקה
בצרהוייה חייש. הא דרבי בין השמשות
לא חזאי ואין לך לחלוק ראייה אחת
לשמים: אלא פשיטא דלא דבקה
גלא. צהא ולא צהא דחוששת שמה
לרמזה בבין השמשות דר' יהודה: אבל
בדבקה דר' יהודה. אין אני רואה את
דבריו לחוש לציצה: אלא. קסבר
רבי בין השמשות דרבי יוסי לילה הוא
והררייה שבה אינה עולה לשמים:
אני נימא כשדבקה דרבי יהודה ולא
בדרבי יוסי. וקאמר רבי צו אני
רואה את דבריהם דלא חיישין אבל
לא דבקה לא צו ולא צו איני רואה
את דבריהם דאנא סבירא לי דחיישא:
מכלל דרבנן אע"ג דלא דבקה לא
בצהא ולא צהא לא חיישא והא לא
השמשות המתחלקת לשמים: אלא
פשיטא. דגראין דרבי חכמים כשדבקה

דקאמור רבי שצדקה בשניהם קאמור אס
ללראיית צין השמשות. אלמא לרבי ספקא
ורואה את דברי זה וצו איני רואה מכלל
דברי ר' יהודה לחכמים ומודים לו דח
יוסי ליליא הוא ורבי יוסי לטעמיה דלמא
צוועודות: לראייה מועטת. שני גריסין צ
טעומא. ואינה טובלת לערב ואעפ"י שהפ
צדקה צין השמשות שלם אינא לנחיש ד
השמשות שלם חסא חישא צושלם צדק
צנא רבי. אי לא פירש רבי לפסא
רבי אחא רבי לפרושי פלוגמיהו ולא

אברהם ברקה בררבי יהודה ב'ו. וא"מ ללמא אכל דדקה דדרבי יוסי ולא דדקה דדר' יהודה לא חיישינן דזין השמשות דר' יהודה יממא הוא וי"ל דבהא ר' יהודה בן אגרא מודה ללא חיישינן כיון דדדקה דדר' יוסי:

שאר חכמים לא נחלקו בו.

דכמה דוכתין משני טי
הכא אכל צפרק הוהב (צ"מ דף נד.)
גבי חומש ומועשר וצפרק כל הצער
(חולין דף קט.) גבי אפשר לסוחטו
לא משני הכי משום שיכול לייצב צננין
אחר צדקהה (מועטא) : ומה אילו
נדה שא לא הפרישה בו. וא"ת דפ"ב
(דף סח:) לקמן א"ר יוסי גופיה דהיא
בזוקתה וי"ל דהתם מיירי בצדקה
יוס ב' או יוס ג' ומלאה טהורה (א)
שפסקה והכא דלא צדקה א"ר הכא
מיירי צדקה שחית של שציעי
ומלאה טמא:

ת יפה אתם אומרים
דיה ראתה ואמרו לי

וְאֵל בְּדָקָה בְּדַרְבֵּי יוֹסֵי אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת
הַשָּׂמָל הוּא מֵצֵי לְמִיפְכָּךְ הֵא מַשְׁמִיחַ
דְּרַבִּי יוֹסֵי קֶאֱמֵר וְאֵל מֵאִתָּה מַכְלֵל
דְּרַבִּי יוֹסֵי אֶגְרָא בֶּן אֶגְרָא סָבֵר דְּבִדְקָה
דְּרַבִּי יוֹסֵי גְרִידָא אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת וְרַבִּי
סָבֵר חוֹשֶׁשֶׁת כִּיּוֹן לֵאל בְּדָקָה דְּרַבִּי
יְהוּדָה דְּבִין דְּשִׁמּוּשׁ דְּרַבִּי יוֹסֵי
מִיּוֹן שִׁיךְ דְּרַבִּי יְהוּדָה כְּדֹאֲמֵר
בְּסוּף וְהַשָּׂמָל לֹא הוּא חֵרִץ לְמִימֵר
מִי מִנְּהִי וְלֵבִיבָא דֵר' יְהוּדָה בֶּן אֶגְרָא
ו'ל דּוּמֵא דְכִרְיִיתָא לְעֵלִיל דְּמִיירִי
רַבִּי יְהוּדָה בֶּן אֶגְרָא כֶּשֶׁבֶדֶק דְּרַבִּי
יְהוּדָה וְלֹא בְּדָמָה דְּרַבִּי יוֹסֵי:
וְרַבִּי יוֹסֵי אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת

ה' בדרבני יוסי מכלל
עצמה

אלא פשיטא דבדקה בין בדר' יהודה ובין בדרכי יוסי ולא בדקה בדר' יוסי חיישין אלמא בין השמשות הוי קשיא דרכי אדרבי ה"ק נראין דכרי רבי יהודה בן ככלל לא בדרכי יהודה ולא בדרכי יוסי שאף חכמים בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי אבל היכא דרמינהו הרוואה כתם לראיה מרובה חוששת לראיה זו דכרי רבי יהודה בן אנרא שאמר משום רבי יוסי שאחת זו ואחת זו חוששת ומן הטעם הזה אמר לי פרישה בטוהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת שבדקה מאי דקה אילימא בדקה בדר' יהודה ולא בדרבי יהודה בן אנרא סבר אע"ג דלא בדקה לא יוסי לא חיישא והא לא בדקה אלא פשיטא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אנרא סבר בדקה בדר' יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות דרכי יוסי לר' הוא קשיא דרכי יהודה בן אנרא אדר' יהודה בן אנרא קשיא התם בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי יהודה ובדר' יוסי אלא בדרכי קשיא תרי תנאי ואליבא האי תנא סבר שלים בין השמשות דר' יהודה ודער

לא חיישא איני רואה דבריהם לכיון דלא דקדק דבר' יוסי יש לחוש
ממר רבי לאו לטעמיה דנפשיה קאמר דמידוק מינה מדקאמר בזה אזי
אלא רבי לפרושי פלוגמיהו תחא לאשמועינן במאי פליגי וה"ק גראין
המזה דבריהם חכמים כשדקדק בחדר מהני דקסברי בין השמשות דרבי
ק' שניהם יש לחוש דבריהם בין השמשות: לראיהו מרובה. ג' גריסין
ו' פרישהו בעניהם. שבעי שלא דקדק בין השמשות: לא תחא בחוקים
האחמה הויא כל היום בחזקת חזרתה ורואה עד גמר היום אז ח' הואיל ולא
היה עולה לשתי ראיות: וגראין לי דבריו. ומודה אני לו: כשדקדק. בין
ההודאה אדר' יהודה. דלעיל ס"ל בין השמשות דרבי יוסי ספיקא הוא:
וזהו קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה התם דדקדק כו': אלא דברבי.
לרבי יהודה דלעיל ספיקא הוא והכא מיתחזי דליליא הוא קשיא:
והדר

נג א ב מיי פ"ט מהל'
איסורי ביאה הלי"ג
וע"ש:

תום' הרא"ש (המשך)

ומהרה קשה לרשע נדעם
 וכל שמעם טהרות וצדק
 לרשעים אדמר בסמך
 ויום אבל אנו ראהה כחם
 ביום שמינ הארה כהמה
 לפרסר ומקלקלת
 למנינה אלמא כחמה מור
 מרואייה דבראי לזכר
 לקלקול למנינה למפרע
 דלמדי לזכר ב"ק א"פ
 איהה מנה איה משנה
 אהה. ומי נמינא למימר
 דבסמך לזכר איהה
 והדורות קודשים שטמא
 במצע לפני מציאת הכתם
 מפת עליונה איהה
 דמסתמא עצה הנה
 דמקלקלת למנינה מפת
 דההיכוס ר' שמעון אמר א"פ
 קודשים שטמא בהם למפרע
 א"י טמאן מפת הכיבוש
 אלא מעת לעת ר' שטיינא
 מקלקלת למנינה מפת
 דההיכוס אבל מעת לעת
 הקודם מציאת הכתם מור
 מקלקלת למנינה
 כדאתא בסמך. ותמינה
 מ"ם מעינו כחמה חמור
 מרואייה לזכר
 דרואייה איהה מקלקלת
 למנינה כלל ו"ל א"ל
 אקמר לזכר איה כחמה
 חמור מרואייה כלל אלא
 שטינא חומן לזכר שטמא
 משעת כיבוס אלא מעת
 לעת גירא ככו בראייה
 אבל לעת קלקול מנינה
 מעת לעת מחסבא בראייה
 איהה מקלקלת כיון
 דהשתא חזאי מנופה איה
 רואייה נהי לדינען מען
 משמינ מעת לעת לענן
 קלקול מנינה אל מחמינן
 כח כולי א"ה. אבל כתם
 דלא לעת מתי נמינא מגופה
 מסבאר למימר דקלקול
 למנינה מעת לעת דכל
 טומא כח ספק הוא
 הילכך מעת לעת מחמינן
 כח טומא איהה. אמר
 רב נחמן איפר. פרשי
 נואח דברי מדברוי א"ה
 וסמא מועותיו ואחא חתקיה
 למחמירי ערף: **שחא**
 מתקן הולחמתי לזיז איה
 פרשי שטינא עמה (מה ר')
 (מיד) לר' שמעון מור ר' א
 ויהי כח בשמיני למתמה
 ולר' שמעון איהה עבד ע
 ור' שטיינא איהה. ותמינה
 דלר' שמעון נמי מקלקלת
 למנינה איה איה ויהי ע
 למתמה דאורכר ר' שמעון
 חמיר טפי שאפי' מעת
 לעת למתמה איהה
 מקלקלת. ועד תימה גדול
 לומר לר' סופר ו' ר' ו
 דנן מיום הכתם וטובלתי
 ע"כ לר' א"ל אלא תולה
 כחמה בראייה איהה
 שטמא חמחא הכתם
 למפרע כלל הלכות
 רואייה כבתה וקלקול
 חמחא חמחא הכתם
 למפרע כלל הלכות